Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 265. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 2-го ГРУДНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 2, 1977 No. 265. VOL. LXXXIV.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ХВАЛИТЬ САДАТА, БЕҐІНА ЗА ВІДВАГУ

Вашінгтон. — Називаючи події останніх днів на Близькому Сході „історичними переломовими кроками'' для встановлення миру в тій частині світу, президент Джіммі Картер в середу, 30-го листопада, на пресовій конференції хвалив єгипетського президента Анвара ель-Садата та ізраїльського прем'єра Менахема Беґіна за їхні „провідницькі прикмети і відвагу'', бо вони своїм діялогом поліпшили вигляди на замирення і доконали того, чого давно вже було потрібно: безпосередніх переговорів між арабами та ізраїльтянами.

Виступаючи на цій 20-ій з черги пресконференції, яку передавано на телебаченні і по радіо, президент Картер відмітив факт, що єгипетсько-ізраїльський діялог спричинився до зменшення недовір'я, взаємного страху і підозріння на терені Близького Сходу, але теж підкреслив, що недавні відвідини Садата в Ізраїлі і заповіджена конференція в Каїрі — це тільки підготовчі кроки, бо остаточна ліквідація арабсько-ізраїльського конфлікту повинна наступити на Женевській мировій конференції, яка може бути наново скликана ще перед кінцем цього року, або на початку наступного.

Зазнаючи,що ЗСА братимуть участь в каїрських нарадах, бо вважають, що це є дальший крок до миру, Президент висловив жаль, що Совєтський Союз вирішив не брати участи в каїрській конференції, але сподівається, що СССР в майбутньому прилучиться до ініціятиви Садата і Беґіна. Відповідаючи на запит кореспондента, президент Картер заперечив, що його уряд „наново втягнув Совєтський Союз у справи Близького Сходу'', а твердив, що СССР вже від 1973-го року був включений в старання довести до замирення між арабами та Ізраїлем, хоча Москва раніше „не завжди відігравала конструктивну ролю'' — сказав Президент. Він, однак, додав, що протягом останнього часу Совєтський Союз почав займати „більш об'єктивне становище'', тобто не суто проарабське, і тому Америка надіється на співпрацю Москви щодо замирення на Близькому Сході.

На пресконференції президент Картер повідомив, що американську делеґацію на каїрських нарадах очолюватиме Алфред Атертон, мол., асистент державного секретаря для справ Близького Сходу і південної Азії.

ЗСА старатимуться переконати інші арабські держави, зокрема Йорданію, Савдійську Арабію, Ливан і Сирію, щоб включилися в діялог, розпочатий Єгиптом і Ізраїлем, але підкреслив, що Америка не може і не бажає змушувати нікого — заявив президент Картер, висловлюючи переконання, що і сирійський президент Гафез аль-Ассад і йорданський король Гус-

(Закінчення на ст. 3-ій)

СССР НЕ БРАТИМЕ УЧАСТИ В КАЇРСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Вашінґтон. — В день, коли уряд ЗСА формально повідомив, що пішле своїх представників на конференцію в Каїрі, яка мала б підготовити шлях до поновного скликання Женевської конференції в справі замирення на Близькому Сході, Совєтський Союз — разом з Америкою співпредсідник Женевської конференції — у вівторок, 29-го листопада, заявив, що не братиме участи в каїрських нарадах, бо вважає, що ці наради можуть бути контрпродуктивні,беручи під увагу факт, що більшість арабських держав,зокрема Сирія та Ірак,як теж лідери палестинських арабів гостро засуджують ініціятиву єгипетського президента Анвара ель-Садата відносно тієї підготовчої конференції.

Про рішення Москви не брати участи в каїрських нарадах повідомив державного секретаря Сайруса Венса совєтський амбасадор Анатолій Добринін, хоча день раніше Венс в розмові з Добриніном закликав СССР „сповнити свою відповідальну ролю" співпредсідника Женевської конференції і таки взяти участь в країрських нарадах.

Відмову Москви передбачувано, бо Совєтський Союз підтримує становище Сирії, Іраку та Палестинської Визвольної Організації (ПВО).

Кілька годин перед заявою Добриніна, що СССР не вишле своїх представників до Каїра, совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико під час прийняття в Москві в честь сирійського міністра закордонних справ Абделя Халіма Хаддама гостро натаврував діяльність президента Садата, — хоча не назвав його пойменно — заявляючи, що його поїздка до Ізраїля, як теж заплановані наради в Каїрі можуть „розбити Женевську конференцію ще заки вона почнеться''. Ґромико сказав, що хоча СССР „систематично працює для справи миру на Близькому Сході", то не може погодитися на те, щоб „одна арабська держава" демонстративно покидала спільний арабський фронт і жертвувала інтересами всіх арабських країн.

Речник Державного департаменту Годдінґ Картер, формально інформуючи про рішення уряду ЗСА вислати представників до Каїра, заявив, що Америка вважає, що каїрські наради „можуть бути корисними" як дальший крок до замирення на Близькому Сході і тому ЗСА „підтримують цю ініціятиву".

Того самого дня Курт Вальдгайм, генеральний секретар Об'єднаних Націй, повідомив,що до Каїра поїде представник ОН і закликав до скликання ще однієї „підготовчої конференції", тим разом на форумі Об'єднаних Націй в Ню Йорку, після закінчення каїрських нарад.

Отже, досі тільки ЗСА, Ізраїль, Об'єднані Нації та Єгипет зголосили свою участь у каїрській конференції, яка правдоподібно почнеться щойно в половині наступного тижня, замість в цю суботу, 3-го грудня, як передбачував президент Садат.

Інші арабські держави повідомили, що братимуть участь в двох анти-Садатських конференціях в Лівії та Іраку, а Йорданія зайняла невтральне становище, заявляючи, що візьме участь в каїрських нарадах, якщо там будуть представники всіх інших арабських країн.

ГЕН. ПЕТРО ГРИГОРЕНКО, ПІСЛЯ ПРИВІТАННЯ В НЮ ЙОРКУ, НАЗИВАЄ СВОЇ ВІДВІДИНИ В ЗСА „ЗДІЙСНЕННЯМ ДАВНЬОЇ МРІЇ"

Ню Йорк (Ігор Длябога) — „Мій приїзд до цієї країни — це сповнення довголітньої мрії'', — заявив із зворушенням генерал Петро Григоренко під час пресової конференції тут на летовищі ім. Джона Кеннеді в середу, 30-го листопада, негайно після цього, як літак Пан-Американської лінії привіз його, його дружину Зінаїду і сина Олега з Москви через Франкфурт.

Як відомо, совєтські власті дозволили ген. Григоренкові і його родині виїхати з СССР на шестимісячний побут в ЗСА в цілях лікування. Надзвичайно зворушливою була його зустріч із сином Андрієм та його дружиною Марією, які вже понад два роки перебувають на Заході, поселившися недавно на постійно в Америці. Свідками цієї зустрічі було понад 150 осіб, в переважаючій кількості татари з транспарантами, група українських діячів та представники численно заступленої американської преси, радіо і телебачення.

Ген. Григоренко, якому 70 років, відомий із своєї інтенсивної активности в обороні прав людини та національних прав татарів, українців та інших поневолених Москвою народів. Він заявив, що головною ціллю його приїзду до ЗСА — це лікування, включно з передбаченою операцією простатної залози, яку він підкреслив, переведуть українські лікарі в Ню Джерзі, а крім цього довго очікувана зустріч із сином та познайомлення з Америкою, яку він знає тільки з читаннь деяких творів американських письменників. Він сказав, що він вперше старався продістатися до Америки, коли йому було сім років. „Мій брат і я пробували сховатися на американському параплаві, але нас перехопили''.

Відмовляючись від будь-яких коментарів чи політичних заяв, ген. Григоренко висловив вдячність урядові СССР за дозвіл на виїзд до ЗСА „з гуманних зглядів'' та заявив, що він бажає повернутися до СССР після шістьох місяців.

„Ми радіємо новими відносинами поміж ЗСА і СССР'', сказав ген. Григоренко, схвалюючи рівнож становище президента Картера в питанні прав людини. Він сказав, що тероризм на Заході і терор совєтського режиму є результатом морального занепаду, який є більш загрозливий як нуклеарна зброя. „Тільки боротьба за права людини може спасти людство від упадку в проваллля''.

Дружина ген. Григоренко, Зінаїда, сказала, що вона не є політиком, а її „професією'' є найбільш благородна професія в світі — материнство і висловила надію, що її злука з сином стане „початком подібних злук розірваних родин, синів і матерів''. Уряди вона рівнож оцінює нормами материнства: якщо уряд може співжити з народом так, як мати із сином — то він, цей уряд, добрий.

Відповідаючи на запити, ген. Григоренко ухилявся від всіляких коментарів, заявляючи, що „вам добре відомий стан дисидентського руху в СССР''. Переходячи з російської на українську мову у відповіді на запит кореспондента „Свободи'' ген. Григоренко, який є зв'язковим Київської групи в Москві, сказав, що „моє серце кривавить за долю Руденка і Тихого, але наші звернення в їх справі до Верховної Ради Депутатів не увінчалися успіхом''. Він заявив, що не може і не хоче більше говорити про них, бо це їм може ще більше пошкодити.

Опісля вже після пресконференції, він підтвердив що „Свободу" „лаяли і проклинали під час суду Руденка і Тихого'', а на твердження одного з українських представників, що він родом зі Львова, ген. Григоренко сказав: „Одинокий чистий дух повіває зі Львова''. Рівнож неофіційно син генерала Андрій заявив, що він сподіється почути від батька нові вістки про ситуацію в Україні.

В українській групі, яка вийшла на зустріч ген. Григоренка, були: Йосип Лисогір, екзекутивний віцепрезидент УККА, який вітав Григоренків в імені цієї установи та УНСоюзу; мгр Іван Базарко, адміністративний директор; д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника''; інж. Дмитро Григорчук (УККА); Борис Потапенко (СКВУ); Дмитро Богай (Український Визвольний Фронт); Ігор Ольшанівський, його дочка Уліта і Ден Марчишин (Комітет Оборони В. Мороза в Ню Джерзі); інж. Зенон Онуфрик (УККА повіт Морріс, Н. Дж.); Роман Куделя (Інформаційний Центр СКВУ в Ню Йорку); д-р Андрій Зварун (Вашінгтонська група сприяння Гельсінкських угод в Україні); Осип Зінкевич („Смолоскип").

В імені Комітету оборони радянських політичних в'язнів родину Григоренків вітав Олег Колодій, а в імені татарської групи Фікрет Юртер, голова Крайового центру кримських татар в ЗСА, який назвав ген. Григоренка „організатором татарського руху в СССР''.

Довгождана зустріч на летовищі в Ню Йорку. На фото (зліва): Зінаїда Григоренко, Марія Григоренко — невістка, Олеґ Григоренко, генерал Петро Григоренко зі сином Андрієм.

Туреччина погрожує закриттям американських баз

Вашінґтон. — Кілька турецьких урядовців у приватних розмовах з працівниками Державного департаменту перестерегли, що якщо в недалекому майбутньому не буде „значного проґресу''в справі оборонного договору між ЗСА і Турречиною,згідно з яким Анкара одержала б понад один більйон долярів військової допомоги, то турецький уряд може ще цієї весни вимагати усунення всіх американських військових частин і баз із турецької території. Деякі турецькі дипломати навіть натякають, що Туреччина може виступити з Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) і стати „невтральною державою".

Обидві можливості турбують Вашінґтон, бо Туреччина лежить у дуже важливій під стратеґічним поглядом частині світу і усунення американських військовиків з Туреччини, як теж виступ тієї держави з НАТО дуже послабили б оборонну спроможність Заходу.

Коли в 1974-му році турецькі військові частини окупували північну частину Кипру, Конґрес ЗСА проголосував ембарґо на постачання зброї для Туреччини. У відплату Анкара припинила всю діяльність на 25-ох американських військових базах на турецькій території. Відтак президент Джералд Форд, хоча не зумів переконати Конґрес, щоб зніс ембарґо, добився того, що Туреччині признано частинну військову допомогу. Президент Джіммі Картер дещо збільшив цю допомогу, але в Конґресі далі існує опозиція до повного знесення ембарґа і підписання оборонного договору з Анкарою, аж поки не буде полагоджений конфлікт на Кипрі, де більшість населення — це греки, а меншість є турецького походження.

Речники Державного департаменту і коментатори побоюються, що може дійти до поважного конфлікту між Анкарою і Вашінґтоном.

Совєти перестерігають Японія перед договором з Пекіном

Москва. — Ассосієйтед Пресс інформує, що Совєтський Союз перестеріг Японію перед однобічним підписанням торговельного і військового договору з Китайською Народною Республікою, який може некорисно відбитись на совєтсько-японській співпраці. Москва погрозила також японцям, що вона стосуватиме відплатні акції супроти Японії, якщо договір приязні, проти якого вже довший час опонує СССР, буде дійсно підписаний. Пересторога появилася у формі коментаря в органі КПСС „Правда'', підписаного „Обсерватором'', що означає, що це є офіційне становище кремлівських верховодів. Коментар в „Правді'' звертає увагу японцям, що вони раніше обіцяли не підписувати жадного договору з Пекіном і що такий договір має суто військовий характер, бо китайські керівники стараються здобути контролю над районом північно-західнього Пацифіку. Японія, кажуть політичні спостерігачі, опинилася тепер між двома вогнями: з одного боку погрози йдуть з Пекіну, а з другого з Москви. В „Правді'' не згадується конкретно, які саме відплатні акції стосуватиме Москва супроти Японії, якщо вона таки підпише договір.

АНДРІЯ КОРОБАНЯ СУДИЛИ ЗА „СПРОБУ СТВОРИТИ АНТИРАДЯНСЬКУ ОРГАНІЗАЦІЮ"

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Серед самвидавних документів з України знаходяться два, що відносяться до Андрія Коробаня, який тепер перебуває у засланні (після двох попередніх присудів). Перший документ — це інформація про Коробаня та його батька, що кидає чимало світла на долю української родини в умовах комуністичної диктатури і знущання над українськими патріотами. Другий — це відпис другого судового вироку А. Коробаня в 1970 році. Повний текст, другого документу появиться у „Зошитах самвидаву" у в-ві „Сучасність".

„Андрій Коробань, 1930 року народження, за національністю українець, хоч й народився в далекому Алтайському краю.

Андрій Коробань

Батько — Михайло Коробань, за фахом інженер, уроджений в Київський області, після закінчення сільсько-господарського ін-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Вшанують голову ПУН у 40-ий день смерти

Ню Йорк. — 10-ий Відділ Організації Державного Відродження України (ОДВУ) і 1-ий Відділ Українського Золотого Хреста інформують, що в неділю, 11-го грудня ц.р., припадає 40-ий день смерти голови Проводу Організації Українських Націоналістів сл. п. Олега Штуля-Ждановича. Цього ж дня, тобто в неділю, 11-го грудня, о год. 12:30 по полудні буде відправлена Панахида в українській православній катедрі св. Володимира при 160 Захід 82-га вулиця, на яку обидві організації запрошують українську громаду міста Ню Йорку і околиці. Після Панахиди, в церковній залі, відбудеться поминальна трапеза, під час якої доповідь виголосить Павло Дорожинський.

НОВООБРАНИЙ ПОСАДНИК ДЖЕРЗІ СИТІ З'ЯСОВУЄ СВОЮ ПРОГРАМУ

Новообраний посадник Джерзі Ситі Томас Смит (перший справа) та деякі члени його управління в середу, 23-го листопада відбули зустріч з членами місцевої Торговельної палати, щоб обмінятись думками про важливіші проблеми міста. В зустрічі, яка відбулась в одному з місцевих ресторанів, взяли рівнож участь представники УНСоюзу — головний предсідник Йосип Лисогір, який є членом управи Торговельної палати в заряді урядових справ, головний секретар Володимир Сохан та головний касир мгр Уляна Дячук і ред. Антін Драган. На фото вгорі, поміщене в щоденнику „Джерзі Джорнал'' з 25-го листопада, мейор Смит в розмові (зліва) з Е. Маленні, головою Торговельної палати, П. Цупровским, головою міської ради та И. Лисогором.

Совєтська амбасада в Мадріді — гніздо совєтських шпигунів

Мадрід. — Еспанський журнал „Камбіо" інформує, що Совєтський Союз перетворив свою амбасаду в Еспанії на одну з основних баз совєтського шпигунства в Европі. В забудованнях амбасади діють тепер два розвідчі центри: КҐБ, яке займається політичною розвідкою, і ҐРУ (Ґосударственно Розведевальние Управление), аґенти якого збирають виключно військові таємниці. В будинку амбасади знаходиться також спеціяльно опанцерена кімната з відповідною апаратурою, з якої аґенти КҐБ перехоплюють ті радіо і телефонічні розмови, які мають якунебудь вартість для совєтської розвідки. Совєтські аґенти, згідно з інформацією названого журналу, найбільше інтересуються військовими справами і політичними подіями в Південній Америці. Понад 60 відсотків персоналу амбасади, як також таких совєтських компаній, як „Песконса", „Совіспа" і „Інтурист", це аґенти КҐБ і ҐРУ. Обслуга літаків „Аерофлоту", які два рази в тижні приїжджають до Мадріду, також складається в більшості з аґентів КҐБ. Видавці журналу передали одержані відомості урядовим чинникам з проханням перевірити цю справу і припинити шпигунську діяльність совєтських „дипломатів".

БАЗАР ЦЕРКОВНОГО СЕСТРИЦТВА В ЮНІОНДЕЛЛ

Юніонделл, Н. Й. — Сестрицтво української католицької церкви св. Михаїла влаштовує тут в суботу, 3-го грудня і неділю, 4-го від год. 1-ої по полудні до 7-ої вечора традиційний базар, який здобув собі вже популярність серед української громади і місцевого населення. На базарі, який відбуватиметься в залі нової церкви при 247 Мейпел евеню, можна буде набути різдвяні подарунки, кераміку, святочні картки, ручні вироби і вишивку, всі потрібні речі для куті, а також українські традиційні страви.

В Португалії зарисовується урядова криза

Лісбона, Португалія. — Пресові аґентства інформують, що в Португалії, яка переходить тепер затяжну економічну кризу і де безробіття становить 15 відсотків, а інфляція перейшла вже 30 відсотків, зарисувалась виразна урядова криза, яка може закінчитись устепленням теперішнього уряду Маріо Соареса, контрольованого в більшості Соціялістичною партією, і розписанням нових парляментарних виборів. Соціялісти, які керують державою вже 16 місяців, не зуміли розв'язати основних питань економіки і знизити дефіциту, який становить тепер 1,2 мільярдів долярів. Політичні спостерігачі твердять, що Маріо Соарес правдоподібно зажадає вотуму довір'я, але не відомо чи він його одержить, бо частина політичних партій відмовилась його піддержувати. Соціял-демократична партія, партія Центру і консерватисти не погоджуються з політикою теперішнього прем'єра і заповіли, що не голосуватимуть в парляменті за висловом довір'я урядові. Соарес погрожує, що якщо він не одержить в парляменті абсолютної піддержки, то його уряд подасться до димісії. Покищо ведуться міжпартійні розмови, завданням яких є знайти вихід з трудної ситуації.

Український Музей влаштовує Різдвяну Програму

Ню Йорк (М. С.). — В Українському Музеї в Ню Йорку відбуватиметься на протязі трьох тижнів грудня ц. р. Різдвяна Програма, в яку входитимуть практичні покази для дітей і молоді, як виготовляти прикраси на ялинку. Кожна дитина зробить сама бодай одну традиційну прикрасу на ялинку, яку зможе забрати додому.

У просторій залі дому УККА-СУА, на другому поверсі, де відбуватимуться покази, починаючи від п'ятниці, 2-го грудня, як ілюстративний матеріял будуть: різдвяний стіл з традиційними стравами, Вертеп 64-гоВідділу СУА, який двічі був показаний на виставці Світового Торговельного Центру „Різдво довкруги світу'', ялинка, прикрашена ручно робленими прикрасами.

Про різдвяні звичаї і Вертеп буде окрема гутірка. Рід час деяких сесій виступатиме з колядками дівочий ансамбль зі школи св. Юра під диригентурою Богданни Волянської.

Музей приймає поодинокі і гуртові зголошення на згадані покази. По ближчі інформації телефонувати до Українського Музею на тел. (212) 228-0110.

ВШАНУЮТЬ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Ню Йорк. — Заходами 64-го Відділу СУА, тут в суботу, 3-го грудня ц. р., о год. 5-ій по полудні в Домівці СУА при 108 2-га евеню відбудеться Вечір на пошану Слуги Божого Митрополита Шептицького цького. Участь у програмі беруть: Марія Барагура, Ія Мацюк-Грицай, Марія Савицька та інші.

ДОПОВІДЬ ПРОФ. М. ВОСКОБІЙНИКА

Рочестер, Н. Й. — В неділю, 11-го грудня ц. р. о год. 3:30 по полудні тут в залі Українського Народного Дому при 831 Джозеф евеню відбудеться доповідь проф. М. Воскобійника на тему: „Дисиденські рухи, визвольні концепції і їхня реальність''. Доповідь влаштовує Осередок Українського Демократичного Руху.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Москва на суді

В понеділок, 28-го листопада ц. р., закінчилося в столиці Італії Римі 4-денне Міжнародне Переслухування Комітету ім. академіка Андрея Сахарова, на якому виступило 40 свідків комуно-московської жорстокости, які ще недавно були в'язнями численних совєтських тюрем, концентраційних таборів і психіятричних заведень КҐБ, призначених для ламання душ непокірних політичних в'язнів. Комісія, яка складалася з правників, журналістів і знавців міжнародного права, вислухала також свідчення Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, первоієрарха Помісної Української Католицької Церкви, і колишнього в'язня Дніпропетровської „психушки" математика Леоніда Плюща та переглянула понад 60 свідчень колишніх й теперішніх політичних в'язнів, свідчення яких передали на Захід дисидентські групи. Помітне враження на приявних викликало надіслане на адресу Комітету звернення академіка Андрея Сахарова, який закликав міжнародних правників-панелістів цього переслухання зробити все можливе, щоб офіційні уряди західніх країн сильніше як досі ставали на шлях оборони прав людини в Совєтському Союзі і щоб звернули увагу на страшні відносини у в'язницях, обмеження особистої і релігійної свободи та інші справи, тісно пов'язані з ухвалами Гельсінкської Конференції, яких не додержуються комуністичні режими у Східній Европі.

Немає сумніву, що Москва, як колись у Карльсруге після смерти Степана Бандери і втечі на Захід Богдана Сташинського, стала перед судом в Римі і була морально засуджена за безсумнівні злочини супроти людства і людини. Добре сталося, що також в тому самому часі появилось звернення совєтських дисидентів, що його підписали А. Сахаров і п'ятьох членів Комітету нагляду за виконанням Гельсінкської угоди в Совєтському Союзі та трьох членів Комітету для поборення застосування психіятрії для політичних цілей. заклик Римського Комітету до лікарів-психіятрів в усьому світі з проханням провести відповідні акції проти засилання політичних в'язнів до психіятричних закладів КҐБ, і заклик Міжнародної Амнестії в Лондоні з прізвищами ув'язнених лікарів та медичних працівників, які перебувають в в'язницях 25-ох країн світу. І хоч цей список далеко неповний, до чого признається Міжнародна Амнестія, то все таки комуно-московська імперія і тут домінує над усіми іншими країнами. Таким чином були скріплені римські переслухання і документально доказані злочини комуністичних режимів в Совєтському Союзі та в сателітних країнах.

Очевидно, що згадані акції ще не перерішують справи і не змінять народовбивчих відносин в комуно-московській імперії, але вони тим не менше є ще одною ознакою з тих краплин, які вижолоблюють камінь не силою, але частим падінням. Чим більше тих краплин буде і чим частіше вони падатимуть на закам'яніле сумління вільного світу, тим скоріше прийде кінець злочинній совєтській імперії. До цього ми можемо поважно причинитися, якщо потрапимо змобілізувати і сконсолідувати наші сили і ресурси та спрямувати їх власне на ту ціль.

Суддя Джонсон відкликав свою номінацію на директора Еф-Бі-Ай

Вашінгтон. — У вівторок, 29-го листопада, суддя Френк Джонсон, мол., республіканець з Алябами, якого президент Джіммі Картер минулого серпня найменував на пост директора Федерального Бюра Інвестиґації (Еф-Бі-Ай), повідомив, що не зможе перебрати цей пост з уваги на поганий стан здоров'я.

Суддя Джонсон був би третім з черги директором Еф-Бі-Ай, бо теперішній директор Клеренс Келлі, який плянує відійти на емеритуру, перебрав провід після смерти першого директора Едґара Джей. Гувера.

Богдан Осадчук

ПРОҐАВЛЕНА НАГОДА

Від половини листопада відбувається у Венеції цьогорічне Бєннале, себто традиційна суспільно-мистецька імпреза, яка цим разом присвячена конфліктам між владою і опозицією у Східній Европі. З цього приводу дійшло до гострих суперечок між Москвою та італійським урядом. Совєтський амбасадор у Римі бив пястуком у стіл, коли протестував проти організаційних плянів „Бєннале" і деякі італійські урядові чинники так цього перелякались, що хотіли ударемнити проведення цілої програми. Щойно коли соціялістичний президент тієї інституції, Карльо Ріпа ді Меана подався, на знак протесту, до димісії і через то грозив великий внутрішньо-політичний скандал, італійський уряд покінчив з саботажною акцією і, скреготячи зубами, дав згоду на ніби то свобідну акцію. Але деякі торгівці, що роблять „ґешефти" з Москвою і до яких належать численні чудові палати у Венеції відмовились, щоби у їхніх приміщеннях відбувались дискусії і виставки. Але не могла відмовитись венеціянська комуна, коли на неї наступила незалежна преса, зокрема газета „Джіорнале Нуово", соціялісти і ліві антимосковські сили серед італійських комуністів.

І так у пишній, соняшній листопадовій Венеції відбувається щось у роді міжнародного інтелектуального суду над московським самодержав'ям та послушними йому поплентацькими диктатурами. Одною з перших і, мабуть, найважливішою віткою цілої програми була міжнародна дебата про „свободу і соціялізм" в Аулі Наполеона, на Площі Сан Марко, напроти Собору з візантійськими копулами і трьома кіньми з Царгороду (бо четвертий відбуває ще хемічну курацію проти корозії та інших чортівських впливів з боку технічного „проґресу" людства).

Трьохденна дебата зібрала передові уми колишніх і теперішніх критичних марксистів, лібералів і дисидентів лівого та ліберального напрямку з Італії, Франції, Еспанії, Англії та вихідців з Росії, України, Польщі, Угорщини, Чехо-Словаччини, Куби. Цікаво, що у дискусії виступали також зорганізовані комуністи з трьох „еврокомуністичних" партій, себто італійської, еспанської та французької. І у зв'язку з тим треба підкреслити, що визначну я сказав би — унікальну на наші відносини ролю відіграв Леонід Плющ. Він виступав чотири рази, але його основна промова про національну справу у Совєтському Союзі та про те, що еврокомунізм почався в Україні від Шумського, Хвильового і Скрипника, був ідеологічною бомбою для всієї публіки. За це йому наше громадянство повинно низько склонитись. Такого оборонця наших прав ми ще не мали!

Але є, на жаль, ще друга, менше приємна сторінка венеціянської медалі. Тут не винен Плющ, але винні усі українські установи, цілий політично — (без) — культурний „естаблішмент"! На Бєннале Конфлікту є численні виставки опозиційного мистецтва, „самвидавів", опозиційної літератури та цілого письменства про боротьбу поодиноких народів. І серед цього многогранного світу немає України. Чехи підготовлялись до того цілий рік і зробили чудеса. Про них є колосальна документація. Поляки мають незвичайно цікаві та інформативні виставки про свою опозицію. Росіяни зробили також велике діло в ім'я своїх інтересів. А ми? Ми, шановні читачі у нашому хахлацькому ґетто проґавили історичну нагоду, яка уже у тому маштабі ніколи не повториться. Це не тільки моя думка, це думка мого друга Леоніда Плюща, це думка поляків, італійців, еспанців та всіх інших включно до таких росіян — приятелів, як Амальрік і Турчін!

Щоправда, приїдуть ще мої колеґи Боцюрків і Маркусь. Слава Богу — але в основному ми змарнували виїмкову нагоду, щоби інтелектуальному світові показати нашу долю і нашу боротьбу. І тим самим ми живучи спокійним, затухлим буржуйським життям, здалека від концтаборів і тюрем, провинились супроти Морозів, Світличних, Руденків, Тихих, Калинців і цілої когорти наших мучеників за свободу і справедливий лад.

І. Вовчук

ПРАРОДИТЕЛЬ ЕВРОПЕЙСЬКОГО ТЕРОРИЗМУ

III

Зрозуміло, що не всі, які одержали листи, давали підписку про співпрацю з КҐБ. Більшість, одержавши листа, викинула його до смітника, дехто відповів відмовою і потім одержав вдруге запрошення погрозами. А були й такі, що оглядаючись навколо, почимчикували до „кума", щоб разом з Андроповим „зміцнювати" безпеку Европи.

Драматичні події в жовтні з захопленням літака з 82 закладниками, вбивсто голови Союзу Промисловців Ганса-Мартина Шлеєра і самогубство трьох членів терористичної групи, цілковито ізольованих у в'язниці „Штамхай", що вважається найбільш надійною, дуже загострило проблему тероризму в Західній Німеччині. Щоб показати свою силу і безсилість урядової системи, що не може ні захистити людей, ні оборонити права, терористи роблять німецькому урядові виклик, ставлячи перед ним надзвичайно важку дилему: або виконати їхні вимоги і врятувати життя людей-закладників, або, ризикуючи життям людей, застосувати силу і зберегти авторитет державної влади, рятуючи людей. Уряд ФРН вибрав другий шлях. Вночі, за півгодини до закінчення ультимативного часу, спеціяльно вишколений підрозділ для боротьби з терормом штурмом захопив літак і звільнив закладників.

Добре організована рятункова акція об'єднала населення навколо уряду, що взявся викорінювати отруту тероризму в країні.

Боротьба з тероризмом набуває певних форм не тільки в Німеччині, а й в інших европейських країнах. Хвиля протестів проти злочинницького тероризму прокотилася по европейських країнах, доповнюючи рішучі заходи проти лівацько-анархістичної отрути. В країнах, де поширена діяльність „борців проти реакції", організуються спеціяльні воєнізовані відділи для боротьби з терористичним вандалізмом і тими, хто підтримує чи співчуває йому.

###
#

В московському ханаті, теоретики якого не раз відпекувались від політичного тероризму, побоюючись, що можуть втратити союзників у роздмухуванні пожеж, занепокоїлись. Заговорила мітична „демократична суспільність", якою часто прикривається большевицька політика. За московськими глаголами видуману суспільність вельми непокоять „наміри реакції", яка, використовуючи дії терористичних угрупувань, розгортає наступ на демократичні й соціяльні права населення. За Політбюро ЦК КПСС, як там заведено, в таких випадках говорить подопічна „братерська" партія — КПН.

Політичний тижневик „Новоє время" ч. 44 з 28 жовтня ц. р. в довгій статті, переповівши по своєму перебіг драматичних подій у ФРН, б'є на сполох проти переслідувань демократичних сил, зокрема „творчої інтелігенції". Журнал обурюється з того, що „реакція" не звернула уваги на заяву представника комуністичної партії Е. Вебера. А він заявив, що не виправдує вбивства Г. М. Шлеєра, „хоч він виступав проти життьових інтересів працюючих, проти вимог профспілок". В заяві, як бачимо, не тероризм засуджується, а вчинок і одноразово обвинувачується діяльність вбитого, скеровану проти всіх працюючих.

Ствердивши, що та заява „не погоджується з таємними розрахунками західньонімецької реакції", яка либонь „діє широкорозгорнутим фронтом", в журналі цитується уривок заяви німецької комуністичної партії, де сказано: „Найбільш праві сили скористались тепер вбивством Ганса-Мартина Шлеєра як зачіпкою, щоб посилити переслідування тих сил, які критикують практику капіталістичної гонитьби за прибутками, несправедливого розподілу влади і власности в нашій країні, тих, хто виступає за право уча-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Михайло Островерха

ПРИЧИНОК ДО „КАПІТАЛУ" КАРЛА МАРКСА

Ще в 1972 році вийшла в Англії книжка „Еленор Маркс" авторства Івон Капп. З цієї біографії довідуємося про цікаві історійки з життя „батька нової і щасливої доби" Карла Маркса. З цього життєпису виринає у всій своїй величі постать Карла Маркса, сущого, зразкового буржуа. Образом того є його ж родина. Його доньки мали виховання суто буржуазне: вчилися грати на фортепіяні, мусіли знати літературу, ніякої фізичної праці не сміли виконувати. Вже від восьмого року життя були — ясно і зрозуміло — переконані атеїстки. З приятелями, що приходили до батька, дебатували про соціологію й революцію. У висліді — обі Елеонора і Лавра, покінчили життя самогубством. В Карла Маркса була наймичка: спала вона на сіннику на долівці в його кімнаті-робітні. Вона й завагітніла від нього. Та К. Марксові якось не підходило, щоб себе понизити цією справою, то він так обробив Енгельса, що цей ту справу „батьківства" взяв на себе. Проте, на смертному ложі Енгельс виявив тайну, що цей син-байстрюк не його,а Карла Маркса. Як знаємо з наук К. Маркса, в суспільстві має проходити залізний поділ кляс, то з родини К. Маркса був робітником лиш один член родини — син, що був „овочем гріху" Карла Маркса зі служницею. Врешті, ще одно, і то до філософії К. Маркса найвимовніше. Знаємо, що від 1800-их років донині, — і то з причини поширення марксизму, — в усіх країнах ухитрилися й обмежили, а то — при накладенні високих податкових оплат — і знесли право передавати власне майно, як спадщину, дітям, своякам, приятелям: всяка спадщина це символ назадництва буржуазного, капіталістичного суспільства. А Карло Маркс за свого життя дістав чотири спадщини від свояків, від приятелів, ще й багата була ця спадщина. Виходить із цього усього, що Карло Маркс марксистом не був, а свою філософію — що нині зветься марксизм — створив для „плєбсу", хай мотлошиться між собою, — створив її для розладу, а може й упадку світу.

Роман Мицик

УКРАЇНСЬКІ КУПЦІ І ПРОМИСЛОВЦІ НА ЗАХІДНІХ ЗЕМЛЯХ УКРАЇНИ

(в рр. 1920 - 1945)

Під таким наголовком появилась останньо велика і документальна книга авторства загально відомого економіста і журналіста інж. Володимира Несторовича. Ця вартісна і повчальна книга появилась заходами і фондами окремої Видавничої Комісії, що в її склад увійшли з Канади пп.: М. В. Біґус; Е. Ф. Борис; Е. Думин; М. Шафранюк; а з ЗСА пп.: д-р В. Старух і д-р Роман Кобилецький. До її остаточного зредаґування і оформлення причинився проф. Мирослав Семчишин з Чікаґо.

З особливим захопленням прочитав я цю дуже цікаву і рідкісну своїм змістом на нашім книжковім ринку появу, тим більше, що я мав велику честь приймати участь в праці для зорганізування і піднесення українського третього стану (купецтва) і був свідком багатьох подій, які дуже точно відтворив автор.

Він дуже проглядно представляє процес розвитку українського торговельно-промислового життя на Західніх Землях України в хронологічнім і територіяльнім порядку. Цілий рух нашого господарського росту, української господарської еманципації представлений так чітко, що читачі молодшої ґенерації можуть мати ясну уяву, яку велику працю виконано для економічного піднесення Галичини між двома світовими війнами.

Під час недавньої зустрічі з ред. Ярославом Гайвасом, якого автор часто згадує, та який був дуже активним пропаґатором акції Промбанку, а зокрема дрібної ощадности, сказав мені, згадуючи нашу працю у цій інституції: „Ми тоді допомагали творити націю!" Велика заслуга автора в тому, що він видвигає на видне форум персонажі, які відіграли провідну ролю в українськім економічнім приватнім секторі, такі як Євген Борис, Аполон Ничай, Я. Коритовський і Ярослав Скопляк.

Ми зокрема повинні дякувати авторові за прегарну і влучну характеристику останнього довголітнього голови СУКІП'у, сл. п. Ярослава Скопляка, який пропав безслідно арештований большевиками негайно після їх приходу до Львова. Це була дуже шляхетна людина, надзвичайно високої культури, милої вдачі, молодечої активности і великої енергії. Тут я мушу підчеркнути, що я направду мав щастя зустріти в моєму житті таку людину, якою був Ярослав Скопляк.

Дуже цікаво представив автор співпрацю чотирьох інституцій, що старалися організувати і розбудовувати так занедбаний у нас третій стан, а це: СУКІП у проводі з Я. Скопляком, Українське Технічне Товариство у проводі з інж. Василем Рижевським, Промбанк у проводі з інж. Атанасом Міляничем і двотижневик „Торгівля і Промисл", що його ідеологічно унапрямлював і редаґував інж. Володимир Несторович.

Всі великі ідеї находять своє здійснення у провідних людях, що посвячуються для них. І тому можна сміло сказати, що прекрасні висліди праці в організуванні третього стану на Західніх Землях треба завдячувати чотирьом особам, а саме — Ярославові Скоплякові, Василеві Рижевському, Атанасові Міляничеві і Володимирові Несторовичеві. Всі вони дуже тісно співпрацювали і взаємно себе доповняли.

Спеціяльний розділ присвятив автор Торговельно-Промисловому Банкові, т. зв. „Промбанкові", який незаперечно на той час був найбільш динамічною і поступовою фінансовою установою в Галичині. Спонтанний ріст цієї Установи належить завдячувати начальному директорові інж. А. Міляничеві і щасливо дібраній групі ентузіястів-співпрацівників, з яких він створив — я назвав би — модерну школу розбудови Української Торгівлі і Промислу.

Інж. А. Мілянич це унікальний на українському ґрунті господарський пляновик, якого я особисто уважаю своїм учителем і завдяки ньому, як перший працівник Промбанку, я спрямував своє зацікавлення і свою працю в українській економіці. Найближчим співпрацівником А. Мілянича був з фаху книговод інж. Володимир Яцишин, дургий з черги урядовець Промбанку, надзвичайно працьовита, послідвна і з широким горизонтом людина. Інж. Яцишин помер у Львові по повороті із заслання по Другій світовій війні. З Міляничем і Яцишином, окрім спільної праці в Дирекції, єднала мене особиста приязнь, а радше вона єднала нас всіх, бо у всіх нас було спільне бажання творити щось велике. Членами т. зв. Промбанківського тіму, були в більшості українські націоналісти, бувші політв'язні польських тюрем. До визначних співпрацівників Промбанку, або пов'язаних тісно з Промбанком треба зарахувати покійних — Осипа Бойдуника, Євгена Врецьону, Тараса Ліськевича, Ярослава Цімуру, Романа Коса, Софрона Федева, Ореста Кузьму, Володимира Котецького, Р. Полутранку, Р. Волошина і Собашека. Окремо відзначім дуже жертвенну працю над ремісничою молоддю Львова — сл. п. Романа Шухевича.

На нових землях поселення живуть і займають

(Закінчення на ст. 4-ій)

К. Крупський

МИХАЙЛО КОЦЮБИНСЬКИЙ ПРО РОМАНА СЕМБРАТОВИЧА

(1)

На довгому і важкому шляху змагань за державну самостійність український нарід видав чимале число борців, життя яких та їхній, як кришталь чистий, ідеалізм у відданості цілям визволення свого народу залишається світлим прикладом для грядущих поколінь.

На затяжному шляху неволі українського народу припадають пилом забуття, а то й зовсім губляться згадки про імена тих, які жили і віддали усе, що мали для свого народу. На жаль, в політично невільничому стані наш нарід не має можливости внести і закріпити імена своїх вірних синів і доньок в історичні біографічні довідники, як це роблять державно незалежні народи. Тому українським біографам в незалежній Україні прийдеться тяжко і довго працювати, щоб видістати з пороху примусового забуття ті дорогоцінні діяманти — життєписи і діяльність багатьох українських діячів. Не одному з тих діячів вже давно доводилося жити поза [illegible] жити тільки для свого [illegible]ленного народу.

Такі то гадки мимоволі насуваються вам, читаючи Коцюбинського „Згадки про Романа Сембратовича".

Коротеньке гасло про Р. Сембратовича в Енциклопедії Українознавства, а також в Українській Малій [illegible] не можуть сказати про [illegible] коротко сказати так багато.

Ця згадка Коцюбинського також каже нам, як багато цінного криється за багатьма нашими гаслами наших енциклопедій, які роблять величезну прислугу, вказуючи дослідити і відповідно поширити їх в довідниках вже незалежної України.

А все ж таки сумно, що імена таких заслужених патріотів, як Сембратович, зовсім не увійшли до Української Радянської Енциклопедії. Чей же вони нічим не прогрішились проти совєтської влади, бо за їхнього життя тієї влади ще не було. Натомість, ця совєтська енциклопедія засмічена іменами сотень москалів — украіножерів, які ніколи не визнавали українського народу, як окремої нації.

Цей факт може послужити ще одним клясичним доказом того, що червона Москва більш рафіновано підступила до ліквідації українського питання. Вона „визнає" українську „совєтську республіку", і навіть толерує найбільших українських поетів і письменників: Шевченка, Франка, Коцюбинського, Лесю Українку, Ольгу Кобилянську, Стефаника та ще декого. Не мавши відваги і знаючи, що було б даремним трудом викинути імена цих велетнів української духовости з душі і серця українського народу, московські поневолювачі та їх слуги намагаються спотворюванням та фальшуванням творчости цих великих українців „доказувати", що вони були „передвісниками" комунізму і „проповідували" об'єднання українського народу з „великим братнім" російським народом.

Колись, Росія нищила Україну, як націю. Нині, Україна сама „хоче" знищити себе як націю, щоб стати „совєтським народом".

Як виразно бачимо зі згадки Коцюбинського, різниця є ще й та, що за царату українські письменники ще могли комунікуватись з українцями, які жили за кордоном. Михайло Коцюбинський та інші тогочасні українські письменники зустрічались і вели кореспонден[illegible] не сміє зробити цього, бо всі вони приневолені погоджуватись з урядовою опінією про українців, що живуть за кордоном. Для українських підсовєтських письменників усі українці, такі як Сембратович, мусять бути тільки „зрадниками" українського народу та „запроданцями капіталізмові".

нижче, можна було б роздумувати в різних аспектах — гуманному.патріотичному, літературно-мистецькому та інших, однак найкраще буде залишити це для індивідуального осуду читача.

Михайло Коцюбинський

ЗГАДКИ ПРО РОМАНА СЕМБРАТОВИЧА

Передо мною лежить фотографія, на якій ми разом ще так недавно сфотографувалися з Сембратовичем у Відні — його останнє передсмертне поличчя — і мені трудно повірити, що його вже нема серед живих, бо я ще чую його голос, бачу його рухи, ще мене обвіває атмосфера, насичена тисячами дрібних вражень, які разом викликають в уяві образ живої людини...

Перший раз я познайомився з Сембратовичем р. 1898, як він завітав на кілька день до Чернігова. Молодий студент, худий, блідий, експансивний, з жвавими рухами і бистрим розумом, що реагував на всі видатніші події тодішнього життя, — подобався мені дуже. Але то була коротка, випадкова знайомість, перервана на довший час його від'їздом. До мене доходили звістки про літературні роботи Сембратовича по німецьких часописах, присвячені українській, про його видання „Strahler". Аж з року 1903, коли він укупі з послами В. Яворським та д-р А. Косом почав видавати „Ruthenische Revue". межи нами почалось дружнє і часте листування. Всі його листи були заповнені справами видання, якому він віддався цілою душею, яким був захоплений, і той щирий інтерес до любого діла уділявся несамохіть і мені та будив зацікавлення тим далеким та так близьким нам органом.

Весною минулого року мені довелося знову стрітися з Сембратовичем. Переїздячи з Берліна до Італії, я поклав заїхати на кілька день до Відня і з Дрездена телеграфував Сембратовичеві, прохаючи стріти мене на вокзалі. Десь коло 10 вечора прибув празький потяг на Northbahnhof. [illegible] я недаремне шукав очима серед натовпу людину, яка скидалась би на затриманий у пам'яті образ — нікого подібного не було: Сембратович, очевидячки, не вийшов. Я вийшов у двірець і казав занести свої пакунки до першого-ліпшого готелю. Та враз хтось мене закликав. Передо мною стояв чистенький, елегантний европеєць, з чорною лиснюючою бородою, з матовим нервовим обличчям і з бистрими живими очима.

— Ви Сембратович?

— Він самий.

Ми стрілись дуже радо. Про готель нічого було й думати. Для мене вже було приготоване місце в помешканню посла Яворського, який на той час виїхав з Відня. Там була також адміністрація Ruthenische Revue. Їдучи трамваєм, ми розмовляли так просто і щиро, наче кінчали розпочату учора бесіду. Проїхавши доволі великий шматок дороги, ми вилізли з трамваю і вступили до якоїсь кнайпи. Тут мусив чекати на нас Володимир Кушнір, тодішній співробітник Ruthenische Revue а теперішні редактор „Ukrainische Rundschau".

Я придивлявся до Сембратовича. Він не здавався хворим. Але його утла ніжна фігура, бліде обличчя і слабий голос робили яраження якоїсь прозорості і недовговічности. Внутрішній вогонь, що грав у неспокійних очах та пробивався крізь тонку шкуру обличчя, як світло з-під матового кльоша, підтримував, здавалось, життя, загрівав енергію.

— Як ваше здоров'я?

(Продовження буде)

Канцлер Західньої Німеччини прибув до Варшави

Варшава. — Ройтер інформує, що в понеділок, 21-го листопада ц. р. до Польщі прибув з офіційною візитою канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт із своїми дорадниками. Шмідт, який задумує задержатись в Польщі 5 днів, переведе ряд розмов з Едвардом Гериком та іншими польськими політичними діячами. Поїздку Шмідта до Польщі розглядають політичні спостерігачі, як важливий крок до нормалізації відносин між Західньою Німеччиною і Польщею і як спробу затерти сліди Другої світової війни та довготривалу ворожнечу між обома країнами. Шмідт і його дорадники зустрічатимуться з представниками польського уряду кілька разів, але в загальному поїздка німецької делегації носить символічний характер. „Ми не маємо жадного конкретного пляну розмов з представниками Польщі, — заявив перед від'їздом Шмідта представник західньонімецького уряду Кляус Боллінґ, — а урядову поїздку трактуємо, як вияв приязні''. Канцлер Шмідт є тільки другим керівником уряду, який офіційно відвідує комуністичну Польщу від часу закінчення Другої світової війни. Першим відвідувачем й ініціятором відновлення дипломатичних зв'язків з Польщею був попередник на пості канцлера Західньої Німеччини Віллі Брандт, який у 1970 р. підписав першу умову в імені Західньої Німеччини про нормалізацію відносин. Метою Шмідта є оживити політичні і економічні зв'язки з Польщею, які започаткував його попередник.

Виставка колекціонерів в Чікаґо

Заходами Товариства Колекціонерів Орденів і Медалів (OMSA) відбулася в Чікаґо в днях 11, 12, 13 і 14-го серпня в готелі „Палмер" чергова міжнародна виставка, яка проходила під моттом: „25-річчя Коронації королеви Англії Єлисавети II".

На офіційне відкриття прийшов англійський консул з Чікаґо з дружиною, військовий аташе з англійської амбасади у Вашінґтоні та інші дипломатичні представники Консулярного Корпусу з Чікаґо, як також члени OMSA (Ordens and Medals Society of America), запрошені гості та зацікавлені колекціонери. Участь брали колекціонери з Німеччини, Данії, Австрії, Англії, Швеції, Південної Америки, Канади, Гаіті та інші. За виставлені експонати були передбачені нагороди — по три в кожній категорії в таких секціях: Американські відзначення, ордени, закордонні відзначення, різні, нагорода віцепрезидента Т-ва, нагорода за науково-дослідню публікацію.

Як під час всіх того роду виставок (напр., філателістичних), найважливіше значення, крім самого матеріялу, має опис виставлених експонатів. Опис дає можливість відвідувачам докладніше познайомитися не тільки зі самим орденом, чи відзначенням, але і довідатися про історію постання даного відзначення, в яких історичних умовах відбувалося нагородження, і хто такі відзначення одержав. Тому й зрозуміло, що кожний, хто виставлює свою збірку, старається дати якнайкращий опис. Коли це чужі, неамериканські чи маловідомі експонати, то опис це 50 відсотків успіху.

Членами OMSA є вже також кілька українців, як напр., д-р Юрій Подлуський і мгр Орест Городиський з Чікаґо, Роман Кобрин та Ярема Гуцалюк з Ню Йорку. Д-р Ю. Подлуський здобув вже декілька перших нагород за свої виставлювані збірки. Цього року категорії Закордонних відзначень мгр Орест Городиський виставив звою збірку „Відзначення Української Визвольної Ради для вояків УПА."

Збірку ілюстровано знімками, вирізками з газет про УПА, рейд УПА на Захід, накази, в яких були подані псевда нагороджених, видання про УПА в декількох мовах, а також одна ґабльотка була заповнена пропам'ятними відзнаками з громадських святкувань річниць УПА та її Головнокомандувача ген. Тараса Чупринки — Романа Шухевича.

Над збіркою розвішено стрічку з гарним написом Ukrainian Insurgent Army. Від першого дня багато відвідувачів спинялося коло цих експонатів. Збірка ця удостоїлася спеціяльного вирізнення: одержала першу нагороду, випереджуючи так всі інші закордонні збірки відзначень 3-ої категорії.

Це вперше відзначення УПА виставлено на такій ексклюзивній виставці колекціонерів. І напевно багато присутніх вперше довідалися про боротьбу українського народу за свою незалежність в останніх роках. Бо крім виставлених брошур, книжок і витинків з газет, були там також знімки з життя і боїв УПА.

Треба рівно ж згадати, що мгр О. Городиський з вдячність згадує дружню допомогу Закордонного Представництва УГВР — (копії наказів), д-р Ю. Подлуського, д-р М. Ріпецького та інж. С. Голяша (друковані публікації).

„Гобі" збирати ордени та медалі не належить до „дешевих" занять. Збирачами, а також знавцями є переважно люди багаті, найчастіше колишні дипломати чи військовики.

Треба висловити радість, що українці, як члени OMSA не тільки беруть участь у виставках, але і здобувають нагороди! Вони також своєю працею знайомлять своє довкілля з нашою проблематикою, боротьбою та стримліннями.

ОБС

Увага! *Увага!*

Ню Йорк і околиця!

В п'ятницю, 9 грудня 1977 р., о год. 7-ій веч.
в залі Українського Народного Дому
при 140-142 Друга Авеню в НЮ ЙОРКУ

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

Окружного Комітету Відділів УНС
міста Ню Йорку й околиці

до участи в яких запрошені Урядовці, Представники та конвенційні Делегати усіх Відділів Округи.

ЦІЛЬ ЗБОРІВ:

1. Перевірити дотеперішні організаційні здобутки.
2. Обговорення пляну виконання передконвенційної квоти Округи.
3. Різні справи.

В Зборах візьмуть участь —

Головні Урядовці УНСоюзу
і Василь Оріховський, обл. організатор

Заклинаємо всі Відділи і їх уряди та конвенційних Делегатів, як і інших активних союзовців узяти участь у цих Зборах.

ЗА УПРАВУ:

Микола Хоманчук, *голова*
Василь Цюпа, *касир* **Михайло Юзенів**, *секретар*

АНДРІЯ КОРОБАНЯ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ституту, був післаний на роботу в Алтай, куди він поїхав з дружиною Олександрою, артисткою за професією, де в них і народився син Андрій.

В роки війни, батько, живучи з родиною в м. Сімферополі (Крим), як кандидат Комуністичної партії (більшовиків), був одним з організаторів та керівників чималої підпільної організації. 26 листопада 1943 року ґестапо розгромило організацію. Марія, друга дружина М. Коробаня, потрапила в засаду, й ґестапо розстріляло її в першій декаді грудня 1943 року. Сам Коробань, 13-річний син Андрій та ще буквально одиниці уцілілих підпільників з великим риском втекли у кримські гори в партизанські загони.

На початку 1946 року батька заарештовано органами МДБ і, згідно з брехливим звинуваченням, засуджено на 10 років.

Син Андрій, після закінчення другого курсу філологічного факультету (український відділ) Київського пединституту, написав гострозвинувачувальну статтю, що викривала недоліки сталінсько-беріївської системи насильства та притаманної їй облуди. У вересні 1950 року його заарештовано й засуджено московським заочним антиконституційним судом (т. зв. „особым совещанием" — „спеціяльною нарадою" — перек.) на 10 років: У вироку зазначалось: „за антирадянську аґітацію та спробу створити антирадянську організацію".

У вересні 1956 року, після викриття т. зв. „культу особи", був достроково звільнений зі зняттям підсудности. Повернувся до свого інституту, який закінчив в 1958 році, здобувши фах викладача української мови та літератури, однак викладав в школі майже виключно іноземні мови (німецьку, англійську).

Батька звільнено в 1955 році, а через три роки надійшла йому реабілітація, тобто офіційне визнання невинно засудженого.

Після свого звільнення Андрій заглибився у питання історії України, займаючись рівночасно теоретичною працею — деякою організаційною діяльністю. В результаті чого з'явився його рукописний твір (біля 500 зошитних сторінок) „До питання про національну незалежність України".

На початку грудня 1960 року був арештований і разом з Ольгою, уродженецею Львівщини і згодом його дружиною, був привезений в Київське обласне управління КДБ. Під час обшуку вищезгаданий твір майже повністю вилучено (в рукописній і частинно надрукованій на машинці формі). Була влаштована зустріч з генералом, начальником обласного управління КДБ, на якій теж були присутні представники КДБ та офіційної історичної науки. Після того А. Коробаня змушено до письмової відмови від подальшої політичної діяльности. Через дві доби їх звільнили. Але після звільнення з КДБ, Андрій розвинув активну наукову й політичну діяльність. Протягом цих років він написав такі твори, як „Шевченко й Україна", „Пропаґанда та аґітація в системі російського псевдосоціялізму (більшовизму)" і основну працю (незакінчену) „Основи марксизму і сутність більшовизму", а також вступну критичну частину до програми майбутньої робітничої партії України на марксистській основі та рукописний документ програмного характеру.

На початку вересня 1969 року Андрій, працюючи в Києві перекладачем німецької мови в конструкторському бюро, був заарештований.

8-місячні уперті спроби органів слідства виявити українську підпільну робітничу організацію, а тим самим звинуватити А. Коробаня, згідно з радянським законодавством, у зраді батьківщини (!?), ні до чого не привели. Взагалі слідство базувалось на показах 2-3 зрадників, один з яких опісля виступив з публічним звинуваченням Андрія в районній газеті (в м. Дрогобичі).

На початку червня 1970 року А. Коробаня засуджено одного строком на 6 років і (як додатковий засіб покарання) 3 роки заслання на північ Томської области.

Для Андрія є притаманною захопленність мистецтвом. Він малює, любить писати вірші."

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР В ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н. Дж. — Відділи СУА 18 і 70-ий влаштовують тут в суботу, 3-го грудня ц. р. від год. 9:30 рано до 6:30 вечором в Українській Централі — 240 Говп евеню, Різдвяний Базар, на якому можна буде придбати усі потрібні на Різдво речі. Святий Миколай відвідає дітей між год. 2 і 5-ою по полудні.

ДИСКУСІЙНИЙ ВЕЧІР В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ Ню Джерзі влаштовує, 3-го грудня ц. р. о год. 6-ій вечором в залі церкви св. Трійці при 836 Лайонс евеню, дискусійний вечір на тему: „Український інженер тут і там" (спроба порівняння технічних процесів двох систем). Участь у дискусії візьмуть: інж. Андрій Григоренко, інж. Степан Прощук; координатор — інж. Зенон Салевич.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

сейн бажають миру з Ізраїлем.

Президент Картер підкреслив, що Єгипет, Ізраїль та ЗСА не хочуть, щоб дійшло до сепаратного договору між Каїром і Єрусалимом, бо вважають, що тривалий мир на Близькому Сході може бути осягнений на Женевській конференції і тільки з участю всіх країн того обширу, але додав, що якщо б в майбутньому інші арабські держави ворожо ставилися до „мирових ініціятив'', то може заіснувати можливість, що Єгипет та Ізраїль таки підпишуть сепаратний договір.

Джіммі Картер також сказав, що хоча президент Садат не уповноважений виступати в ролі речника цілого арабського світу, то у своїх недавніх промовах в ізраїльському та єгипетському парляментах представив погляди „всіх арабів, а не тільки єгиптян''.

Відносно заклика Курта Вальдгайма, генерального секретаря Об'єднаних Націй, щоб після каїрської конференції відбулася ще одна підготовча конференція на форумі ОН в Ню Йорку, президент Картер заявив, що уряд ЗСА ще не одержав запрошення і не вирішив чи візьме участь, зазначуючи, що Ізраїль вже відмовився.

Протягом пресконференції Президент кількакратно закликав арабські держави і Совєтський Союз прилучитися до єгипетсько-ізраїльського діялогу, підкреслюючи, що Америка робитиме все можливе, щоб допомогти в справі миру, але не бажає бути „виключним рушієм цієї справи''.

Президент Картер також відповів на кілька запитів, які стосувалися внутрішніх справ ЗСА. Він надіється, що спільна комісія обох Палат Конґресу зуміє виготовити такий компромісовий енерґетичний законопроєкт, який він, Президент, міг би підписати. Якщо законопроєкт „не буде відповідний'', то він накладе на нього „вето'' — сказав президент Картер.

Щодо податків, то в наступному році уряд запропонує не тільки зменшення в податках підприємств і індивідуальних осіб, але також підставову реформу податкової системи — поінформував Президент.

Він також заперечив, що під час виборчої кампанії минулого року „надто багато обіцяв'', твердячи, що його уряд вже виконав багато з обіцяного і в майбутньому докаже, що обіцянки були реалістичні.

Відносно великого дефіциту в американській закордонній торгівлі в жовтні, президент Картер сказав, що дефіцит спричинений тим, що ЗСА продовжують імпортувати велику кількість нафтової ропи, а також тим, що американські громадяни тепер мають більше грошей ніж раніше і тому мають змогу купувати заграничні продукти.

Замість квітів на могилу

бл. п.

ОЛЕНИ з ХОДОРОСКИХ КУПЧИНСЬКОЇ

зложили на фонд видання літературної спадщини Романа Купчинського:

Б. і В. Гнатківські — 25.00, Р. Герасимович — 50.00, І. Гриневич — 25.00, М. Княжинська, М. Турчин і О. Козбур — 50.00, Л. і Б. Курилки — 100.00, С. Лепка — 10.00, І. Мриц — 30.00, Л. і М. Пежанські — 20.00, І. і П. Пясецькі — 15.00, П. Постолюк — 20.00, С. і Я. Рублі — 20.00, С. і І. Темницькі — 25.00, А. і Я. Терлецькі — 25.00, Х. і Ю. Ференцевич — 20.00.

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Дорогого Мужа, Батька і Діда

бл. п. Д-ра прав

БОГДАНА Я. ЛЕВИЦЬКОГО

буде відслужена

СЛУЖБА БОЖА

за спокій Його душі

в церкві св. Юра в Ню Йорку
в неділю, 4 грудня 1977 р.
о год. 4-ій по полудні

ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. Марії Кочерган

заслуженої діячки Союзу Українок Америки,

складають на потреби Українського Музею в Ню Йорку:

Д-р Лев і Ірина Кушнір	$ 25.00
д-р Роман і Євгенія Дикий	15.00
інж. Борис і Дзвінка Захарчук	15.00
інж. Олесь і Марта Турчин	15.00
інж. Мирон і Слава Білас	10.00
п-во Юрій і Христина Гура	10.00
п-ні Анна Клос	10.00
інж. Роман і Тетяна Левицькі	10.00
інж. Роман і Іванка Федик	10.00
п. Ярослав Шарко	10.00
п-во Юрій і Христина Масюк	5.00
Разом	$135.00

Родині Покійної висловлюємо найщиріше співчуття.

П О Д Я К А

Невблагальна смерть осиротила нашу родину, забравши на 60-му році життя

св. п.

ОЛЕГА ДАНИЛОВИЧА ШТУЛЯ ЖДАНОВИЧА

невіджалуваного Мужа, Батька, Діда

В нашому тяжкому горю стала поліч з нами широка українська громада, щоб поділити наш смуток та відпровадити в останню дорогу Людину, яка присвятила своє життя українській справі.

Ми хочемо зложити нашу глибоку подяку і вдячність:

Блаженнішому Владиці Мстиславові за величаві похоронні відправи в сослуженні священиків обидвох Церков, які відбулися в суботу, 12-го листопада в Бавнд Бруку, (ЗСА).

Владикам Ізидорові, Єпископові УКЦ та Владиці Миколі, Єпископові УГПЦ в Канаді й духовенству за відправлення панахид і започаткування похоронного Чину в Торонто.

Хорам, що супроводили похоронні відправи, Організаціям Українського Націоналістичного Руху, Представникам усіх Установ і Організацій, численній українській Громаді за щиру присутність, та всім Приятелям і Друзям, що морально й матеріяльно віддано піддержували сл. п. Олега Даниловича Штуля Ждановича на останньому етапі його життєвої боротьби.

Хай пам'ять його ідейного життя залишиться на все між нами.

РОДИНА

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР СУА В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — 86-ий Відділ СУА влаштовує тут в неділю, 4-го грудня ц. р., від год. 8 рано до 2 по полудні в залі під церквою св. Івана Хрестителя при Сенфорд евеню — Різдвяний Базар. Можна буде набути: скульптури Ю. Федорука, праці графіка Х. Головчак-Дубері, Х. Юрків-Ролянд та картини Зиновія Онишкевича, а також кераміку, різьбу, книжки, прикраси на ялинку, домашнє печиво тощо.

Листопадові Роковини в Пластовій Станиці Ню Йорку

Дня 30-го жовтня ц. р. Пластова Нюйоркська Станиця відзначила традиційним Апелем 59-ті роковини Листопадового Зриву та 35-літню річницю повстання геройської УПА. В залі Українського Народного Дому при 2 евеню зібралася велика кількість батьків і гостей, які приглядалися виструнченим лавам пластунів усіх уладів, слухаючи мистецьку програму молоді.

Листопадову програму підготовив пл. сен. Орест Кебало, музичне оформлення було в руках ст. пл. Олеся Кузишина. Програма складалася з святочного наказу, листопадового реферату, що його написав і виголосив ст. пл. Лев Івашків, деклямації, що їх виконали пл. юнаки і юначки, в'язанки стрілецьких пісень ст. пл. юначок під проводом ст. пл. Олеся Кузишина.

По листопадовій програмі слідувала офіційна пластова програма. Традиційне святочне прийняття нових членів до УПН, підвищення пластових ступенів переходи до УПЮ, пластові відзначення за зразкову пластову поставу і працю.

На закінчення програми голова станиці пл. сен. Ірина Куровицька подала важливі повідомлення і в короткім заключнім слові підкреслила значіння листопадового апелю в житті пластунів.

Відтак молодь під проводом своїх виховників взяла участь в Богослуженні і Панахиді.

Пл. сен. Стаха Гойдиш

П О Д Я К А

ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

складає найщирішу подяку за Заупокійну Архиєрейську Службу Божу і за всі похоронні відправи по Голові ПУН

сл. п.

ОЛЕГА ШТУЛЯ-ЖДАНОВИЧА

що відбулися в Бавнд Бруку, ЗСА:

Первоієрархові Української Православної Церкви, Блаженнішому Митрополитові Мстиславові;

Голові Консисторії УПЦ в ЗСА о. протопресвітерові Артемові Селепині, Всесвітлійшому о. мітратові Антонові Борсі, деканові в Ню Джерзі, Всечеснійшому о. проф. д-рові Войнареві, всім Духовним Отцям, за їх участь в жалобних відправах.

ПУН дякує за відправлення панахид в Торонті, Канада:

Владиці Ізидорові Борецькому, Єпископові Української Католицької Церкви в Торонті;

Владиці Української Православної Церкви в Канаді, Єпископові Миколаєві Дебринові;

Високопреподобному митрофорному протоєреєві Дмитрові Фотієві, парохові українського катедрального храму св. Володимира в Торонті;

Всім Духовним Отцям, що сослужили у згаданих панахидах.

ПУН рівно ж дякує Президентові УНР в екзилі Миколі Лівицькому, голові УНРади — Іванові Кедринові-Рудницькому, заст. голови В.О. УНРади — д-рові Антонові Жуковському, представникові СКВУ Йосипові Лисогорові, екзекутивному директорові УККА — Іванові Базаркові, представникам ОУНз — М. Прокопові та Р. Ільницькому, представниці СФУЖО — Дарії Бойдуник, представникові УНСоюзу — Іванові Геврикові, голові УРСоюзу — Іванові Олексинові та всім іншим представникам:

політичних, військових, наукових, суспільно-громадських, жіночих та молодіжних установ, організацій та формацій, за їх участь у похоронних відправах.

ПУН дальше дякує всім, що зложили вінки і квіти та всім, що звеличали жалобні урочистості організаційними прапорами та всім учасникам, що віддали останню честь Великому Покійникові..

ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
Листопад, 1977 р.

З глибоким смутком ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, які живуть в Европі, Канаді, ЗСА і Бразилії,
що 27-го жовтня, 1977 р. після довголітнього і поступового ослаблення тіла, викликаного артритом і ліками, відійшла у Вічне наша Найдорожча і Незабутня Мама

СЛ.П.

МАРІЯ СКРИЛЬ

з дому САБАЛЬ

народжена 1-го лютого, 1905 р.; село Улазів, повіт Любачів, Зах. Україна (Галичина)
Колишня талановита акторка і співачка льокальних сцен повіту.

Горем прибиті діти:

ДМИТРО — (самітний)
ОЛЯ — (самітна)
СТЕФАН — з Родиною

Покійна (дружина покійного Івана 1959, успішного купця і колишнього майстра будови на 19 році життя), жила постійно від 1935 р. в Бразилії при своїх дітях на такій адресі:

Rua Brig. Franco, 947
Curitiba, Parana
Brazil

СОФІЯ МАРІЯ ФИЛИПЧАК

дружина лікаря

відійшла у Вічність, по короткій та важкій недузі в Пассейку, Н. Дж, дня 17-го листопада 1977 р.

Тлінні останки перевезено на український цвинтар в Бавнд Бруку до родинної могили, де відбулись похоронні обряди, дня 21-го листопада, про що повідомляють Друзів Приятелів та Знайомих

з глибоким жалем і сумом

БОРИС — чоловік
ІВАН — син
ЗІРКА — невістка
і ближча та дальша Родина в Америці, Канаді, Польщі і Україні.

Відзначення Листопадових Роковин в Гартфорді

Дня 6-го листопада 1977 року, Гартфордська Громада відзначила 59-ту Річницю Листопадового Зриву.

В ранніх годинах в обох українських церквах відслужено Богослуження в намірені Українського Народу і Панахиди за поляглих борців за Волю України, в яких взяли організовану участь українські ветерани, обох воєн, і уніформовали молодечі організації СУМА і Пласт зі своїми організаційними прапорами.

В пополудневих годинах в Українському Народному Домі відбулася Святочна Академія, що її започатковано американським гимном у виконанні місцевого квартету „Черемшина", а відтак голова відділу УККА, мгр Борис Крупа вступним словом привітав учасників свята, та подав програму.

Доповідь в Листопадові Роковини виголосив Петро Шагай, який в своїй промові подав загальну характеристику Листопадового Зриву, аналізуючи Визвольну боротьбу в її перспективних наслідках пізнішої боротьби українського народу, і її збройного рамени Української Повстанської Армії.

Після доповіді квартет „Черемшина" під керівництвом Оксани Кузьми, в складі: Оксана Кузьма Люба Кінах, Меланія Кузьма і Стефанія Пришляк, при музичному акомпаньяменті Христі Кінах відспівали в'язанку стрілецьких пісень.

Старша сумівка Дарія Залез віддеклямувала „Травнем усміхнувся Листопад", слова Алли Косовської, а Мирон Колінський віддеклямував „У Листопадову річницю", слова Романа Купчинського. Обі деклямації були добре підготовані та пройшли з повним успіхом.

З черги, вдруге, виступив квартет „Черемшина" який відспівав три пісні, „Я чую пісню", „Країно рідна" і „Берег в імлі". Українським національним гимном закінчено святочну програму.

В загальному треба ствердити, що програма була поставлена на належному мистецькому рівні, за що всім виконавцям програми належиться щире признання.

Задовільна була й фреквенція нашої української громади, що, мабуть, можна завдячувати нашому прелатові о. Ст. Баландюкові, який виголосив в церкві гарну, змістовну промову відповідно пов'язуючи її з Листопадовими подіями 1918 року.

П. Ш.

УКРАЇНСЬКІ КУПЦІ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

поважні громадські позиції такі бувші Промбанківці: Ярослав Гайвас, Ярослав Падох, Володимир Пушкар, Володимир Янів, Роман Ільницький, Василь Бойко, Атанас Фіґоль, Юрій Стефаник, Семен Романів, Ярослав Рак, Осип Винницький, брати Богачевські, Олена Недзвецька-Климишин, Михайло Медвецький, Наталка Левицька-Гікава, Оля Врецьонова і Роман Мицик.

Частими зустрічами, гутірками і фаховими семінарями ми доповняли своє знання і себе дошколювали.

Всі ми розійшлися по світі та, одначе, при кожній принагідній зустрічі ми радіємо собою і радо згадуємо період нашої творчої співпраці, коли то ми її не міряли ні платнею, ні часом, — а всеціло, з молодечим завзяттям, віддавали свої сили великій ідеї розбудови українського господарського посідання.

Дуже багато місця присвятив автор кооперативно-приватницькому антигонізмові. Дехто є тієї думки, що непотрібно було видвигати нездорові конфлікти, які тоді існували між приватниками і кооперацією. На мою думку, цей конфлікт треба було виявити, щоби дечому навчитися і більше не повторювати його. Одна і друга форма господарського самовияву є необхідна і кожна на своєму місці добра. Не конфлікти, а співпраця нам потрібні і це саме вже практикують наші Кредитові Кооперативи в діяспорі.

Шановний автор інж. Володимир Несторович своїми статтями в „Ділі", виданням двотижневика „Торговля і Промисл", своєю працею в Кредитовій Кооперативі „Самопоміч" в Детройті, а врешті дуже важливою, історичної вартости книжкою, посіяв на українськім ґрунті дуже цінне зерно, яке видасть багаті плоди в майбутньому.

ПРАРОДИТЕЛЬ...

(Закінчення на ст. 2-ій)

сти працюючих в керівництві економікою країни, за право людини праці".

Про переслідування творчої інтелігенції „реакцією" мав би свідчити виступ письменника Генриха Беля, який на телевізії либонь розповідав, що в його сина поліція перевела обшук, а сам він має буцім то докази про „співпрацю Шпрингерівської преси з поліцією". Проєкти нових законів проти тероризму, за твердженням „НВ" скеровані не на посилення боротьби проти тероризму, а „на дальше обмеження демократичних свобід". Москва сама уникає виступати, а доручила те „братській" німецькій компартії, становище якої насвітлює політичний тижневик „НВ". Та й заплутались, як говорить народна приказка: „сама себе б'є, як нечисто жне".

Розважаючи над проблемою політичного тероризму, який дошкуляє світові, пригадалось Шевченкове „Ти люті зла не дієш без вини нікому". В кінці Першої світової війни, зараз після лютневої революції в Росії, німецьке командування допомогло Ленінові повернутись до Петрограду в запльомбованому вагоні. А нині узаконений ним масовий тероризм для боротьби з інакодумаючими завдає не аби якого клопоту европейським країнам.

ВАКАЦІЇ

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 11-го ГРУДНЯ 1977 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Ровд Іст. Проситься чл. прибути і вирівняти належні вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

ДО ВИНАЙМУ

REAL ESTATE

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

FUNERAL DIRECTORS

ТАРЗАН, Ч. 7862. Даліля спить

Твердого і довгого сну, Даліле...
...бо коли ти пробудишся, то болітиме твоя голова... але закінчиться твоя гидка мрія-плян!

Бідна ти дівчина, хоча з багатого роду, бо помилково думала, що я зраджу моїх друзів!